

4. Тюріна Н.М. Зовнішньоекономічна діяльність підприємства: навчальний посібник / Н. М. Тюріна, Н.С. Карвацка. – К.: Центр учбової літератури, 2013. - 408 с.

5. Електронне наукове фахове видання "Ефективна економіка". [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.economy.nauka.com.ua (переглянуто 10 березня 2015 року)

Однорог Максим Анатолійович

кандидат економічних наук Технологіко-економічний коледж
Білоцерківський національний аграрний університет

СУЧАСНІ ФОРМИ І НАПРЯМКИ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ ІНВЕСТИЦІЙ В АПК

Анотація. В статті визначено сучасні напрями та форми державного регулювання інвестиційної діяльності в АПК, обґрунтовано та проаналізовано їх застосування.

Ключові слова: державне регулювання, інвестиції, АПК, форми, напрями

Необхідною умовою розвитку ринкової економіки є висока інвестиційна активність. Вона досягається за допомогою зростання обсягів реалізованих інвестиційних ресурсів і найбільш ефективного їх використання в пріоритетних сферах матеріального виробництва та соціальної сфери. Інвестиції формують виробничий потенціал країни на новій науково-технічній базі і визначають конкурентні позиції країн на світових ринках.

Інвестиції відіграють важливу роль, як на макро-, так і на мікро рівні, вони визначають майбутнє країни в цілому, окремого суб'єкта господарювання і є локомотивом у розвитку економіки [2, с. 84]. Інвестиції в будь-якій економічній системі є стратегічним чинником економічної стабільності та пожвавлення реального сектора економіки, сприяють подоланню кризових явищ. Активізація інвестиційних процесів закладає передумови для динамічного вирішення виробничих, економічних та соціальних проблем в будь-якій сфері економіки країни.

У відсутності науково обґрунтованої інвестиційної та структурної політики держави економічна динаміка набуває явно регресивний характер і виражається у швидкій деградації її технологічної складової. Україна відстає на 15-20 років за рівнем розвитку ключових технологій, що визначають ядро техніко-технологічного та організаційно-економічного потенціалів [4, с. 4].

Особливо це актуально для такої галузі, як сільське господарство, яка в останні десятиліття працювала в нашій країні в умовах найжорстокішого дефіциту інвестиційних ресурсів. Необхідність активного державного регулювання інвестицій в даній галузі визначається особливостями організаційно-економічних відносин у сільському господарстві: тривалістю виробничого циклу, сезонністю, високими виробничими ризиками природно-біологічного характеру, монопольним становищем постачальників і споживачів продукції галузі, які диктують в односторонньому порядку умови економічної взаємодії.

Елементи ринкового механізму саморегулювання не в змозі забезпечити не тільки розширеного, але й простого відтворення в галузі [5, с. 31]. Крім того, потреба в державній підтримці сільського господарства в Україні сьогодні значно вище, ніж у розвинених країнах. Це визначається природнокліматичними, економічними, матеріально-технічними, соціальними, історичними умовами. Виробництво в сільському господарстві є найбільш ризикованим, а також одним з найбільш капіталомістких і енергоємних. У зв'язку з цим галузь найменш приваблива для інвесторів. У ній утруднений приплив приватного капіталу з інших галузей і сфер національного господарства. Брак ресурсів, одержуваних від збуту сільськогосподарської продукції, передбачає високу залежність галузі від зворотних джерел фінансування.

Мова йде не про просте усунення недоліків, що проявилися: недостатня кількість вкладених інвестиційних ресурсів у виробництво, порушення відтворювального процесу, відсутність державного механізму регулювання інвестиційної діяльності, недостатній

розвиток системної організації інвестиційної діяльності, неузгодженість функціонування якої знижує її ефективність [1, с. 3].

Заходи державної підтримки сільського господарства, що вживаються в останні роки сприяють активізації інвестиційної діяльності, але закладений у них механізм реалізації виходить з фінансових можливостей регіону і власних коштів товаровиробників [3, с. 3]. Тому створюється протиріччя в управлінні інвестиційною діяльністю, яке потребує одночасно і в посиленні централізації, і в підвищенні ролі сільськогосподарських організацій у здійсненні процесів відшкодування та накопичення.

В даний час економічні суб'єкти і органи державної влади України зайняті активним пошуком інвестиційних ресурсів для відродження та подальшого розвитку агропромислового комплексу (АПК) і формування вітчизняної продовольчої системи, відповідної сучасним соціально-економічним вимогам. Останнє пов'язується з підвищенням інвестиційної активності в АПК і вимагає пошуку нових інвестиційних інструментів.

Вищевикладене свідчить про те, що агропромисловий комплекс є досить специфічним, щоб в умовах ринкової економіки самостійно забезпечити механізми функціонування системи кредитування товаровиробників та сільського населення, і, відповідно, інноваційного розвитку та стійкості сільських територій, і потребує ефективного державного регулювання інвестицій в дану галузь.

Список використаних джерел:

1. Бова Т. В. Державна політика створення сприятливих економічних умов до інвестування в інновації // Інвестиції: практика та досвід. – 2010. – № 9. – С. 3-5.
2. Гаман П. І. Державний вплив на функціонування інвестиційного ринку в Україні // Інвестиції: практика та досвід. – 2011. – № 23. – С. 84-86.
3. Дем'яненко М.А. Державна підтримка як фактор забезпечення конкурентоспроможного аграрного виробництва / М. А. Дем'яненко // Економіка АПК. – 2009. – № 9. – С. 3-9.
4. Павленко О.П. Регуляторні аспекти інвестування в сільському господарстві за державної підтримки // Інвестиції: практика та досвід. – 2010. – № 2 (січ.). – С. 4-9.
5. Збарський В. К. Міжнародні порівняння розвитку аграрного сектору: Навч. посібник. – К.: НУБіП України, 2011. – 204 с.

Оліфіренко Альона Миколаївна
студентка Київського коледжу будівництва, архітектури та дизайну

ПРОБЛЕМИ ЗАСТОСУВАННЯ СПРОЩЕНОЇ СИСТЕМИ ОПОДАТКУВАННЯ В УКРАЇНІ

Анотація. В статті розглянуто проблеми функціонування спрощеної системи оподаткування в Україні в світлі податкових реформ.

Ключові слова: спрощена система оподаткування, єдиний податок, суб'єкт підприємницької діяльності, платник.

Основним та невід'ємним елементом ринкової економіки є малий бізнес, який відіграє важливу роль в економічному розвитку країни. Так, станом на 01.01.2014р. суб'єкти малого підприємництва-юридичні особи складають - 21,7%, фізичні особи-суб'єкти малого підприємництва - 77,1% загальної кількості суб'єктів господарювання [1]. Напрямом стимулювання розвитку малого підприємництва є впровадження спрощеної системи оподаткування та обліку у формі єдиного податку, що передбачено ПКУ [2]. За даними ДФСУ, платники єдиного податку за 11 місяців 2014 року сплатили до бюджету понад 7 млрд. грн., в тому числі 5,1 млрд. грн. отримано від юридичних осіб. Станом на 01.01.2014р., на спрощеній системі оподаткування перебуває майже 1,3 млн. юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців [3].

Спрощений механізм оподаткування, залишає багато запитань щодо формування бази оподаткування, документального оформлення, відображення на рахунках обліку, що